

BİLKENT
SENFONİ ORKESTRASI

Ersin Onay

anısına

Matthew Coorey ŞEF | CONDUCTOR

Gary Hoffman VİYOLONSEL | VIOLONCELLO

2 Aralık December **2023**

Cumartesi Saturday, **20.00**

Bilkent Konser Salonu Bilkent Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı sessiz konuma getirmenizi ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Kural olarak, geç girişlere sadece alkış sırasında izin verilecektir. Sanatçı ve dinleyicilerimizin konsantrasyonunu bozmamak adına etkinlik başlangıcından en az 15 dakika önce konser salonuna gelinmesi tavsiye edilir.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to put their cell phones on silence mode and not to take any photographs with flash during the concert.

As a principle, latecomers will be admitted only during the applause in the program.

It is recommended that you arrive at the concert hall at least 15 minutes before the activity starts to avoid any distraction to the artists and audience.

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.

Program

M. Özkan

Intermezzo for Orchestra

A. Dvořák

Violoncello Concerto, Op.104

- I. Allegro
- II. Adagio ma non troppo
- III. Finale. Allegro moderato

ara | interval

J. Brahms

Symphony No.4, Op.98

- I. Allegro non troppo
- II. Andante moderato
- III. Allegro giocoso
- IV. Allegro energico e passionato

Matthew Coorey şef conductor

Matthew Coorey orkestra şefliği kariyerine 2003'te Liverpool Kraliyet Filarmoni Orkestrasına Yardımcı Şef olarak atanmasıyla başladı. Başlangıçta bir yıllık olan sözleşmesi, şefin Liverpool Filarmoni Orkestrasının ilk Konuk Şefi olarak atanmasıyla üç yıllık bir bağlılığa dönüştü.

Bunu Coorey'in Londra Filarmoni Orkestrası, Sydney Senfoni, Philharmonia, Hallé, Ensemble 10:10 ve London Mozart Players ile ilk performansları izledi ve şef, söz konusu toplulukların hepsinden yeni davetler aldı.

Coorey'in birlikte sahneye çıktığı orkestralar arasında Londra Senfoni, BBC Senfoni, City of Birmingham Senfoni, Bournemouth Senfoni, İrlanda Ulusal Orkestrası ve BBC Proms bulunuyor. Şef yakın zamandaki dikkat çeken performanslarında, Royal Philharmonic, Polonya Ulusal Radyo, Slovenya Radyo, Antalya Senfoni, Adelaide Senfoni, Darwin Senfoni Orkestrası ve Auckland Filarmoniyle ilk kez sahneye çıktı. Londra'da düzenlenen Çağdaş Müzik Festivalinde dinleyicilerle buluştu ve daha önce birlikte sahne aldığı Londra Filarmoni, Philharmonia Orchestra, Royal Northern Sinfonia, Wrocław Philharmonic, Stuttgart Radyo, Ankara Cumhurbaşkanlığı, Sydney Senfoni, Melbourne Senfoni, Yeni Zelanda Senfoni, Trinity Laban, Ensemble 10:10, Bilkent Senfoni ve Royal Liverpool Filarmoni Orkestrasıyla yeniden performans sergilemenin yanı sıra Filistin Ulusal Orkestrasıyla bir uzak doğu turnesi gerçekleştirdi.

Müziğin her türüne ve çeşitli sanat formlarına büyük bir ilgi duyan şef, Rosas Dans Kumpanyası ve Ictus Topluluğuyla, yenilikçi rock müzik grupları These New Puritans ve Efterklang ile ortak çalışmalar yaptı ve Wynton Marsalis-Lincoln Center Caz Orkestrasıyla birlikte çalıştı.

Genç müzisyenlerle çalışma konusunda güçlü bir kararlılık gösteren Coorey, Royal Northern College of Music'de ders veriyor. Şef aynı zamanda Royal College of Music London ve Felix Mendelssohn Hochschule Leipzig orkestralarıyla, Londra'da Trinity-Laban, Sydney Gençlik ve Büyük Britanya Ulusal Gençlik Orkestrası ile Avustralya Ulusal

Müzik Akademisi ve Avustralya Gençlik Orkestrasıyla ortak çalışmalar gerçekleştirdi.

Matthew Coorey, müzik hayatına korno çalarak başladı. Sydney Müzik Konservatuvarını bitirdikten sonra Avustralya Oda, Brandenburg, Tazmanya Senfoni ve Sydney Senfoni Orkestralarıyla düzenli olarak performans sergiledi.

Orkestra şefliği konusunda önce kendi kendini yetiştiren Coorey, Seiji Ozawa'nın seçmelerine katıldıktan sonra Tanglewood Müzik Festivaline davet edildi. Burada birlikte çalıştığı Jorma Panula, Coorey'in ilk şeflik öğretmeni oldu. Coorey, sonraki yıl Aspen Müzik Festivaline katılarak David Zinman ile çalıştı. İki yıl boyunca Royal Northern College of Music'de Sir Mark Elder ile Şeflik alanında araştırma görevlisi olarak çalışmalarını sürdürdü. Allianz Uluslararası Şef Akademisinin bir üyesi olan Coorey, Maazel-Vilar Şeflik Yarışmasında finale kaldı ve Georg Solti Şeflik Yarışmasında ödül kazandı.

Mathew Coorey, Sarah Chang, Freddy Kempff, Steven Osborne, Yevgeny Sudbin, the Jussen Borthers, Roderick Williams, Emma Matthews, Elena Tokar ve Pieter Wispelwey gibi sanatçılarla birlikte çalıştı ve Classic FM ve Naxos Records için kayıtlar yaptı.

Matthew Coorey began his conducting career in 2003 when he was appointed Assistant Conductor to the Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. This initial one-year contract then became a three-year commitment when he was appointed the RLPO's first Conductor in Residence.

Debuts soon followed with the London Philharmonic Orchestra, the Sydney Symphony, the Philharmonia, the Hallé, Ensemble 10:10 and the London Mozart Players – all of whom offered further invitations.

Matthew has also appeared with the London Symphony Orchestra, the BBC Symphony Orchestra, the City of Birmingham Symphony Orchestra, the Bournemouth Symphony Orchestra, the National Orchestra of Ireland and at the BBC Proms. Recent highlights include debuts with the Royal Philharmonic Orchestra, the Adelaide Symphony Orchestra, the Darwin Symphony Orchestra, the Auckland Philharmonia, an appearance at the London Festival of Contemporary Music and return engagements with the London Philharmonic Orchestra, the Philharmonia Orchestra, the Royal Northern Sinfonia, the Wrocław

Philharmonic, the Stuttgart Radio Orchestra, the Presidential Orchestra of Ankara, the Sydney Symphony Orchestra, the Melbourne Symphony Orchestra, the New Zealand Symphony Orchestra, Trinity Laban orchestra, Ensemble 10:10, the Bilkent Symphony Orchestra, the Royal Liverpool Philharmonic Orchestra and a tour of the far east with the Palestine National Orchestra.

Matthew has a great interest in all forms of music and art forms and has collaborated with Rosas Dance Company and Ictus Ensemble, innovative rock bands These New Puritans and Efterklang and has worked with Wynnton Marsalis and the Lincoln Center Jazz Orchestra.

Matthew has a strong commitment to working with younger musicians and regularly conducts and teaches at the Royal Northern College of Music. He has also worked with the orchestras of the Royal College of Music London, the Felix Mendelssohn Hochschule Leipzig, the Trinity-Laban Orchestra London, the Sydney Youth Orchestra, the National Youth Orchestra of Great Britain, the Australian National Academy of Music and the Australian Youth Orchestra.

Matthew began his musical career as a horn-player and after studying at the Sydney Conservatorium of Music he performed regularly with the Australian Chamber Orchestra, the Brandenburg Orchestra, the Tasmanian Symphony and the Sydney Symphony.

Initially self-taught as a conductor, Matthew auditioned for Seiji Ozawa and was invited to the Tanglewood Music Festival where he worked with Jorma Panula who became his principal conducting teacher. The following year he attended the Aspen Music Festival where studied with David Zinman. For two years, Matthew was Junior Fellow in Conducting - under Sir Mark Elder - at the Royal Northern College of Music. He was a finalist in the Maazel-Vilar Conducting Competition, a fellow of the Allianz International Conductors' Academy and a prize-winner at the Georg Solti Conducting Competition.

He has collaborated with artists such as Sarah Chang, Freddy Kempff, Steven Osborne, Yevgeny Sudbin, the Jussen Borthers, Roderick Williams, Emma Matthews, Elena Tokar and Pieter Wispelwey and has recorded for Classic FM and for Naxos Records.

Gary Hoffman viyolonsel violoncello

“Biz nasılsak öyle çalışıyoruz.” Bu kısa söz, pek az kişi için Gary Hoffman’da olduğu kadar doğrudur. Hoffman, dinleyicilerin ya da Queen Elizabeth of Belgium Music Chapel’deki ve Amerika’nın pek çok saygın

kampüsündeki öğrencilerinin önüne bir mesaj vermek için çıkmıyor. Bizi memnun etmek için karşımızda durmuyor. Başka türlü mümkün olmadığı için, müzik ve hayat bir olduğu için çalışıyor. İmajlar, sloganlar ve tutumlarla dolup taşan bir dünyada bunu yapmak çok basit görünüyor.

Konser sahnesinin bütün şairleri gibi Gary Hoffman da seçimlerinin sorumluluğunu erken bir yaşta aldı. Her ikisi de profesyonel müzisyen olan anne babası ve ardından da öğretmenleri Karl Fruh ve János Starker sayesinde bunu yaptı. 1986’da Paris’te düzenlenen Rostropovich Yarışması’nda aldığı büyük ödül ona yeni kapılar açtı. Ne olursa olsun Hoffman sanatsal seçimlerinden asla taviz vermedi.

Hoffman kendisi olmak için çalışıyor. Kurallar kendiliğinden ortaya çıkıyor: Enstrümanının tekniğinde ustalık kazanmak ve bir yapıtın evrenine adım adım girmek. Peki ama hangi amaçla? Amaç mükemmellikse, Hoffman seve seve sırasını savıyor. Ancak performansı bir cümlenin güzelliğini uyandırıyor ve bu ışığı başkalarıyla paylaşabiliyorsa, sanatçı doyuma ulaşıyor. Hoffman’ın gözünde verimlilik ve hacim kültü hiçbir zaman güzelliğin ifadesinin önüne geçemiyor. Gerçekten de büyük müzisyenleri dinlediği ve diğer tutkuları olan sinema ve resmi keşfettiği gençlik yıllarından beri Hoffman güzelliğin ifadesine verdiği bu öncelikten besleniyor. Sanat yoluyla bir hayat felsefesi yaratmak söz konusu olduğunda, bundan daha soylu bir tutku olabilir mi?

Gary Hoffman notalara mutlak saygı göstermek amacıyla çalışıyor, ancak geleneği sorgulama gereksinimini de duyuyor. Beğenmek, kölesi olmak anlamına gelmez.

Bunun kanıtları sanatçının La Dolce Volta için yaptığı kayıtlarda görülebilir.

Platforma çıkmak, ses dalgalarını alan mikrofonu gözlemlemek, çoktan düşünmüş olmak, zamanın modasına ters düşecek olsa bile derinlemesine düşünmekten geri durmamak anlamına geliyor. Hoffman genç müzisyenlere standart repertuvardan yeni müziğe kadar her alanda kuşku duyma, merak etme ve risk alma isteği aktarıyor. Performanslarındaki kusurları artık kolayca fark ettiğimiz halde geçmişin pek çok sanatçısını neden bu kadar çekici buluyoruz? Hoffman, hiç yanından ayırmadığı, bir zamanlar Leonard Rose'a ait olan 1662 Nicolò Amati yapımı çellosunun tellerine arşesini yerleştirmeden önce zihninde çoktan müziğini söylememiş olabilir mi?

Gary Hoffman on beş yaşında Londra'daki Wigmore Salonu'nda sergilediği ilk performanstan bu yana hep bir ideal için çalışıyor: Şüpheye yer bırakmayacak şekilde besteciye hizmet etmek, ama bir öneriyle, kendi önerisiyle hizmet etmek için.

Bir Pablo Casals'ın ya da bir Arthur Rubinstein'in gözleri üzerindeyken insanın kendisine yalan söylemesi olanaksızdır. Gary Hoffman, Rubinstein'in platformda klavyeye doğru gittiğini gördüğü anı hayatının en etkileyici anlarından biri olarak anımsıyor. O anda Hoffman, Rubinstein'in bedeninin uzamdaki basit hareketinin varlığının özü haline geldiğini, sözcüklerle anlatılamayacak bir şeyin başlangıcı olduğunu hissetmiş. Müziği yaratan, sessizlik, yani notaların arasındaki o sığınaktır. Müzik kendi başına yeterlidir: Hayatın kederlerini hafifletir. Gary Hoffman, sözle telin titreşimi arasında ayırım yapmaz. Her şey enfes bir kafa karışıklığı ve harika bir bilinmezliktir. Tıpkı hayat gibi.

'We play the way we are.' Those few words have rarely sounded so true as in the case of Gary Hoffman. In front of audiences or of his students at the Queen Elisabeth of Belgium Music Chapel and the most prestigious American campuses, he does not come to deliver a message. He stands before us, not to please us. He plays out of necessity, because music and life are one. It seems so simple in a world awash with images, slogans and attitudes.

Like any poet of the concert platform, Gary Hoffman took responsibility for his choices early on. Thanks to his parents, both professional musicians, and later to his teachers, Karl Fruh in Chicago and, even more vital,

János Starker. Winning the Premier Grand Prix of the Rostropovich Competition in Paris in 1986 opened doors for him. For all that, he has never made any concessions in his artistic decisions.

He plays to be himself. The rules impose themselves naturally: to master the instrument's technique and enter step by step into the universe of a work. But to what end? If it is to seek perfection, Gary Hoffman is happy to miss his turn... But if his playing awakens the beauty of a phrase and he can share its light with others, the artist is fulfilled.

In his eyes, the cult of efficiency and volume never takes precedence over the expression of beauty, which has nurtured him since his youth, when he listened to the greatest musicians and discovered cinema and painting, his other passions. To build a philosophy of life through art: is there any nobler ambition?

He plays to transmit absolute respect for the score, but also the need to question tradition. To admire is not to be enslaved. His recordings for La Dolce Volta bear witness to this. To walk onto the platform, to observe the microphone that picks up the soundwaves, is to have already thought, to have forbidden oneself no reflection, even if it should run counter to current fashion. To young musicians, he passes on an appetite for doubt, curiosity and risk, from the standard repertoire to new music. Why do we find so many artists of the past so appealing, when we now readily acknowledge the imperfections in their playing? How could he not already sing in his mind's ear, even before placing his bow on the strings of the Nicolò Amati cello of 1662 which accompanies him everywhere and which once belonged to Leonard Rose.

He plays for an ideal, ever since his debut at London's Wigmore Hall at the age of fifteen: to serve the composer, most assuredly, with a proposal, his proposal. It is impossible, in that case, to lie to oneself under the gaze of a Pablo Casals or an Artur Schnabel. Gary Hoffman recalls one of the most moving moments of his life, when he saw Schnabel walk across the platform to the keyboard. The simple movement of his body in space became the essence of his existence, the prelude to the ineffable. It is silence, that refuge between the notes which produces music. Music is sufficient unto itself: it soothes the sorrows of life. Gary Hoffman makes no distinction between the word and the vibration of the string... All is delicious confusion and wonderful unpredictability. Like life.

Mehmet ÖZKAN

Intermezzo for Orchestra

Bulgaristan'ın Kırcaali şehrinde doğan Mehmet Özkan, ailesinin Türkiye'ye yerleşmesinden sonra müzik eğitimine Uludağ Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nda başladı. Uludağ Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nın piyano bölümünün öğrencisi

olmaya hak kazanan besteci, piyano öğrenimini yarıda bırakarak, eğitimine kompozisyon bölümünde devam etme kararı aldı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuvarı kompozisyon bölümüne kabul edildi ve Hasan Uçarsu, Özkan Manav, Ahmet Altınel, Mehmet Nemutlu gibi önemli bestecilerle çalıştı; ayrıca Soundmine'de Wim Hendrickx ile birlikte de çalışma fırsatı yakaladı.

Mehmet Özkan'ın senfonik orkestra, konçerto, solo ve oda müziği için bestelediği çeşitli eserleri, Türkiye, Japonya, Rusya, Almanya, Belçika, Tayland ve Bulgaristan'da birçok farklı sanatçıların ve toplulukların programlarında yer almıştır. Ayrıca, besteci "Intermezzo for Orchestra" adlı eseriyle günümüz yarışmaları içinde en eski ve en prestijlilerinden birisi olan Toru Takemitsu Kompozisyon Yarışması'nda (2022), Brian Ferneyhough'un değerlendirmesiyle üçüncülük ödülünü almaya hak kazanmış ve bu eseri Tokyo Filarmoni Orkestrası tarafından Tokyo Opera City'de Yasuo Shinozaki yönetiminde seslendirilmiştir.

Besteci, İTÜ Türk Müziği Devlet Konservatuvarı Bestecilik Bölümü çatısı altında ders vererek çalışmalarına devam etmektedir.

Özkan "Orkestra için Intermezzo" isimli eserini şöyle açıklıyor:

'Orkestra için Intermezzo' hiyerarşinin doğurduğu söz birlikteliğinin parçalanmasıyla oluşturulmuş, bireysel ifadenin ardışık döngüsünü ve bundan doğan kaotik bir örgütlenmeyi ele almıştır. Köşeli adımların sindirilmesiyle ortaya çıkarılan ağıt teması, katmanların dengesiz ama saldırgan tavrı ile, baskıcı dikey gruplar arasından ortaya çıkmayı başararak, özgürlüğüne kavuşur.

Sesler, tavır biçimlerine göre farklı karakterlere giydirilmiştir. Her karakterin ana benzerliği genişlemeyi bilen saldırganlığıdır. ‘Orkestra için Intermezzo’ bu saldırganlık içinde yerini bulmaya çalışan propagandaların savaş alanıdır.

Eserin ses yoğunluğu, bütünün parçalanmasına ve birbirleriyle etkileşim içindeki müzikal kimliğin değiştirilmesine uygun olarak kurgulanmıştır. Eserdeki devamlılığı sağlayan minimal döngüler, inatçı ve taşkın hareketleriyle kendilerini forma kabul ettirme çabasındadır. Diğer kimlikleri önemsemez. Motiflerin ve ritmik yapıların farklı karakterlerdeki ilerleyişinin ortak noktası dikey kurguyu tamamlayan yatay bir tavırda olmalarıdır. Bütüne hizmet eden bu tavır, kimlik değişimindeki temel yapının referans noktasıdır. Saldırgan, minimal ve takıntılı ifade, dikey ve yatay hareketler içinde birbirlerine uzak motiflerin bağıını daha da zedeler ve bağımsız bireysel duyular yaratır. ‘Orkestra için Intermezzo’ herkes tarafından görülen ama bakılmayan bu bağımsız bireysel kalabalıklara ithaf edilmiştir.

Mehmet Özkan, born in Kardzhali, Bulgaria, started studying music at the State Conservatory of Uludağ University after his family moved to Turkey. The composer was admitted to the piano department of the University, but decided to leave the piano department and study composition instead. He was admitted to the composition department of Mimar Sinan Fine Arts University State Conservatory and studied with important composers like Hasan Uçarsu, Özkan Manav, Ahmet Altınel and Mehmet Nemutlu. He also had the chance to work with Wim Hendrickx in SoundMine.

Various works Mehmet Özkan composed for symphony orchestra, concerto, solo and chamber music were featured in the programs of many artists and ensembles in Turkey, Japan, Russia, Germany, Belgium, Thailand and Bulgaria. The composer’s “Intermezzo for Orchestra” won the third place in Toru Takemitsu Composition Competition (2022), one of the oldest and most prestigious competitions of our time, with the assessment of Brian Ferneyhough, and was performed by the Tokyo Philharmonic under the baton of Yasuo Shinozaki at Tokyo Opera City. The composer currently works and teaches in the composition department of the Turkish Music State Conservatory of İstanbul Technical University.

Özkan describes his “Intermezzo for Orchestra” as follows:

The “Intermezzo for Orchestra” was formed from the breakdown of the agreement born of hierarchy and addressed the consecutive cycle of personal expressions and the chaotic organization that follows from them. The elegy theme produced by intimidating angular steps manages to rise to prominence among the overbearing vertical groups through the unbalanced, but aggressive attitude of its layers and gains its freedom. The sounds were put on different characters based on their attitudes. The main similarity of all characters is their aggression, which knows how to expand itself. “Intermezzo for Orchestra” is the battlefield of propagandas trying to position themselves in the midst of this aggression.

The sound intensity of the work was set in a way that lends itself to the disintegration of the whole and alteration of the interactive musical identity. Minimal cycles that establish the continuity of the work strive to assert themselves to the form with their stubborn and rebellious acts. It does not care about other identities. The commonality in the progression of motifs and rhythmic structures with different characters is their horizontal attitude complementing the vertical set-up. The attitude serving the whole is the point of reference for the fundamental structure in identity shifts. The aggressive, minimal and obsessive attitude breaks the bonds between the motifs which were already loose in the vertical and horizontal movements and creates independent personal affects. “Intermezzo for Orchestra” is dedicated to these independent personal crowds which are seen by everyone, but not looked after.

Antonín DVOŘÁK (1841-1904) Violoncello Concerto, Op.104

Dvořák'ın en başarılı orkestral eserlerinden olan Si minör Viyolonsel Konçertosu 1895 yılında Amerika'da yazılmıştır. Ancak besteci bu dönemde ülkesine dönmeye kesin olarak karar vermiş olduğundan eserde Amerika'da yazdığı diğer eserlerin aksine

Amerikan yerli müziklerinin etkisi görülmez. Besteci bu eserinde adeta Amerika öncesi dönemine, edindiği

birikimlerin getirdiklerini de ekleyerek, geri dönmektedir. Eser usta ek viyolonselci Hanuř Wihan için yazılmıştır. Dvořák eseri yazma sürecinde Wihan'la işbirliği içinde olmuş ancak eserin ilk seslendirilmesi 19 Mart 1896'da Londra Queen's Hall'da gerçekleştirildiğinden solist olarak Wihan'ın yerine Leo Stern yer almıştır.

Viyolonselin konertolarda tek başına solist olarak kullanılması fikrine barok ve klasik dönemlerde daha az rastlandığından, Dvořák'ın bu eseri Schumann (1850) ve Saint-Saens'in (1872) konçertoları ile birlikte viyolonsel konçertosu fikrini temellendiren bir yapıt olmuştur. Bu konçertonun başarısı yapısal özelliklerinden değil, ezgisel zenginliğinden kaynaklanır. Bu durum hemen birinci bölümde açığa çıkar. Bu bölümde klasik ritornello/sonata allegro biçimine genel hatlarıyla sadık kalınmış ancak bu form oldukça serbest, sunulan temaların varyasyonlarına ağırlık verilerek kullanılmıştır. Ancak Dvořák'ın yazdığı temaların ve eřitlemelerinin ezgisel zenginliği ile duygusal derinliği etkileyicidir. Bu bölümün en çok sözü edilen özelliklerinden biri girişteki orkestral serim bölümünün uzunluğudur. Ancak viyolonsel bu uzun girişin ardından liderliği alır ve eser boyunca hep ön planda kalır.

İkinci bölüm ilkinden farksız olarak duygusal yoğunluk üzerine odaklanır. Kullanılan tema Dvořák'ın *Lasst mich allein* (Op.82 No.1) isimli şarkısından alınmış ve 1895 yılında ağır bir hastalık sonucu kaybettikleri baldızının hatırasına adanmıştır. Hüzünlü, ie dönük ifadelerle yüksek sesle isyan eden pasajların birbirini tamamlayan zıtlığı dikkat çekicidir. Oldukça serbest bir rondo formundaki final bölümünün sonundaki uzun kodada hem *Lasst mich allein* hem de birinci bölüm teması tekrar hatırlatılır. Bu bölümde duygusal şiddetin artışı Wagner ve Mahler'i hatırlatan karmaşık armonilerin kullanılması ile ifade edilmiştir. Yapıt tüm bu hatırlamaların ardından beklenmedik biçimde muzaffer tınılarla biter.

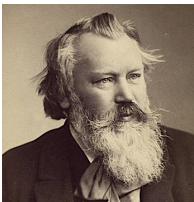
Dvořák wrote this Violoncello Concerto in B minor, one of his most successful orchestral works, in the United States in 1895. However, since the composer had firmly decided to go back to his country at that time, this work does not show any influence of the Native American music, as opposed to other pieces he wrote in the U.S. The piece gives the impression that the artist returns to a former stage of his life, the time before he came to the States, but taking full advantage of his wealth of experience.

Since the idea of having a solo violoncello performance in concertos was rare in the Baroque and Classical periods, this work of Dvořák, together with Schumann's (1850) and Saint Saens' (1872) concertos paved the way for concertos for violoncello. The concerto owes its success more to the richness of its melodies, than to its structural features. This is evident from the first movement. The movement can be said to be faithful to the classical ritornellos/sonata allegro form in general, but this form was used freely, with emphasis on the variations of themes. However, the melodic diversity and the emotional depth of the themes and variations are impressive. Among the most commonly cited features of this first movement is the length of the initial orchestral exposition. However, after this prolonged introduction, the violoncello takes the lead and remains in the forefront until the end.

In the same vein with the first one, the second movement concentrates on the intensity of emotion. The theme used in the movement was taken from the song *Lasst mich allein* (Op.82, No.1) of Dvořák and was attributed to the memory of his sister-in-law who died of a serious disease in 1895. The contrast between sorrowful and introspective parts and the loudly rebellious passages is remarkable. In the long coda towards the end of the final movement which has a free rondo form, both *Lasst mich allein* and the theme of the first movement are reminded. The increased emotional intensity in this movement was expressed through the use of complex harmonies reminiscent of Wagner and Mahler. After all these reminders, the work comes to an abrupt end with victorious tunes.

Onur Türkmen

Johannes BRAHMS (1833-1897) Symphony No.4, Op.98

Eğer Brahms olmasaydı 19. yüzyıl müzik açısından belirsizliklerle dolu bir biçimde sona erecekti. Besteci döneminin müzikal gelişmelerini derinden sorgulamış ve yazdığı eserlerle 20. yüzyılda meydana gelecek yenilikler için bir zemin hazırlamıştır.

Ancak yaşadığı dönemde Brahms çok farklı bir biçimde algılanmıştır. Bunda kariyerine yaptığı sert başlangıcın

önemli bir payı vardır.

Ailesinin geçimine katkıda bulunabilmek için meyhanelerde müzisyenlik yaparken, 1853 yılında tanıştığı büyük keman virtüözu Joseph Joachim tarafından Robert Schumann ile tanıştırılan sanatçı üstün yeteneği ve eserlerindeki özgün müzik dili sayesinde kendisini kısa sürede kabul ettirdi. Bu dönemde Wagner ve Liszt'in önderliğini yaptığı "Yeni Alman Okulu" Leipzig'de çıkan Neue Zeitschrift für Musik isimli gazete tarafından desteklenmekteydi. Schumann bu gazetede yayınladığı makalede Brahms'ı, isim vermeden yüceltti. Fikirlerinin "Yeni Alman Okulu"nun karşısında yer aldığı bilinen Schumann'ın böylesine överek adeta cephenin en ön saflarına ittiği Brahms, o günden ölümüne kadar "yenilikçi" Wagner'in "gelenekçi" karşıt kutbu olarak görüldü.

Ancak arkadan gelen, Mahler ve Strauss'un da dahil olduğu genç kuşaklar, Brahms'ı serinkanlılıkla değerlendirerek onun bir cephenin fanatik savunucusu değil döneminin yapısal ve estetik sorunlarını analiz edip yeni çıkış yolları bulan bir besteci olduğunu anlamışlardır.

Sanatçı kariyeri boyunca senfoni yazmak için oldukça temkinli davranmıştı. Kendi deyimi ile Beethoven gibi bir devin ayak izlerini arkasında hissederek bu işe kalkışmak çok zordu. İlk senfonisini yazana kadar orkestra müziğinde oldukça dikkatli adımlarla ilerledi. 1861 yılında ilk piyano konçertosunu, 1868 yılında Alman Requiem'i, 1874 yılında Handel'in Bir Teması Üzerine Çeşitlemeler'i yazdı. Nihayet 43 yaşına geldiğinde, 10 yılı aşkın bir çalışmanın sonucunda, 1876 yılında, ilk senfonisini tamamlamıştı.

Birinci senfoni ona büyük bir şöhret kazandırdı. Bu başarısını Viyana'da bestelediği tüm diğer eserleri ile perçinledi. Her ne kadar Wagnercilerin sert eleştirilerine maruz kaldıysa da 4. Senfoni'yi bestelediği döneme gelindiğinde, Bach ve Beethoven'le birlikte Alman müziğinin üç büyük B'sinden biri olarak anılıyordu.

Brahms'ın 1885 yılında tamamladığı son senfonisi de aynı yönde yaratılmış bir baş yapıttır. Eserin tüm bölümleri birbirlerine motifsel ilişkilerle bağlıdır. Belirgin temalar yerine, figürlerin yoğun bir dokuya eşit dağıldığı ve ritmik çeşitlemeler aracılığı ile sürekli bir dönüşümün yaşandığı yapılar vardır.

Final bölümü Bach'ın bir kantatından alınıp uyarlandığı düşünülen tema üzerine yapılmış 31 adet çeşitlemeden meydana gelmiş, bir passacagliadır. Bu bölüm böylesine

kısıtlı malzeme ile elde edilen hayranlık verici ifade zenginliğine sahip olması açısından Batı müzik tarihinin doruk noktalarından biri olarak görülür.

Eserin ilk seslendirilmesi 1885 yılının Ekim ayında Meiningen Saray Orkestrası tarafından bestecinin yönetiminde yapılmıştır. Elde edilen büyük başarı üzerine, yapıtın yayınlanması beklenmeden, Almanya ve Hollanda'yı kapsayan kapsamlı bir turneye çıkılmıştır.

If it had not been for Brahms, 19th century would have ended in such an uncertain way in terms of music. Extensively questioning the musical developments of his time, the composer paved the way for the innovations of the 20th century. However, Brahms was perceived quite differently in his time, largely due to the way he started his musical career.

While he was playing music in taverns to help his family make ends meet, he met the famous violin virtuoso Joseph Joachim in 1853 and, through him, he was introduced to Robert Schumann. Shortly after that, he made a name for himself by using his extraordinary skills and the original musical language in his works. At the time, the "New German School" pioneered by Wagner and Liszt was being promoted in *Neue Zeitschrift für Musik*, a Leipzig-based newspaper. In an article published in this newspaper, Schumann wrote very highly of Brahms, without mentioning his name. Brahms who was, so to say, pushed to the front line by being praised as such by Schumann who was known to be opposed to the "New German School" came to be seen as the "conservative" opposite of the Wagnerian "innovativeness".

However, the following generations including Mahler and Strauss were able to judge him fairly and considered him not a fanatic supporter of a certain side, but a composer analyzing the structural and esthetic problems of the period to find new ways out.

Throughout his career, the composer had been extremely cautious about writing symphonies. He found symphony writing difficult, because, as he put it, he felt the weight of the footsteps of a giant like Beethoven. Thus, he trod the field of orchestra music very carefully, until he wrote his first symphony. He wrote his first Piano Concerto in 1861, A German Requiem in 1868, and Variations and Fugue on a Theme by Handel in 1874. Finally in 1876, when he was

43, he completed his first symphony on which he had been working for over a decade.

His first symphony brought Brahms significant fame. The success of this symphony was reinforced by the other works he composed in Vienna. Although he was bitterly criticized by Wagnerians, he came to be considered one of the three great B's (together with Bach and Beethoven) of German music, by the time he wrote Symphony No.4.

Brahms' last symphony, completed in 1885, is a masterpiece in this sense. All the movements in the work are interconnected through the relations between motifs. It includes structures in which the figures, rather than certain themes, are equally distributed across an intense texture and a continuous transformation is conveyed through rhythmic variations.

The final movement is a passacaglia composed of 31 variations on a theme believed to be adapted from a cantata of Bach's. The admirable richness of expression derived from such a limited material in this movement is accepted as one of the epitomes of the history of Western Music.

The work was premiered in October 1885 by the orchestra of the Meiningen Court under the baton of its composer. The phenomenal success of the work resulted in an extensive tour of Germany and the Netherlands, even before the work was published.

Onur Türkmen

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Bahar Kutay
Vseslava Öztürk
Süreyya Defne
Davut Aliyev
Elena Postnova
Anna Chebukova
Hüseyinali Hüseyinaliyev
Svetlana Rebresh
Buse Korkmaz*
Elif Ece Kaya*
Dirim Koçak*

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva *grup şefi | principal*
Nazik Rahmedova *grup şefi yrd. | principal asst.*
Marina Ağapova
Adelya Ateşoğlu
Nil Cetiz
İskender Okeev
Senem Akgöl*
Bensu Ünsal*
Çiçe Korkmaz*

Viyola | Viola

Cavid Cafer *grup şefi | principal.*
Sema Hakioğlu
Elif Kuşan
Tijana Silinger
Laura Ann Krentzman
Emre Akgöl*
Günsu Semra Erdem*
Can Taylan

Viyolonsel | Violoncello

Serdar Rasul *grup şefi yrd. | principal asst.*
Artur Rahmatulla
Yiğit Ülgen
Verda Çavuşoğlu
Yaşar Köroğlu*
Damla Çaylı Güngör*

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*
Dritan Gani
Zurab Tsitsuashvili
Gizem Sözeri*
Şalva Gagua*

Flüt | Flute

Albena Sezer *grup şefi | principal*
Zita Zemleni
Ebru Aykal

Obua | Oboe

Ogün Koyunoğlu *grup şefi | principal*
Violetta Lupu
Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*
Selen Özyıldırım
Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Cyprian Swiech*
Ezgi Tandoğan
Sefa Erşahin*

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*
Hasan Erim Hacat
Fulya Kılıçtaş*
Okan Akbaş*

Trompet

Julian Lupu *grup şefi | principal*
Krasimir Konyarov
Onurcan Çağatay

Trombon | Trombone

Cem Güngör *grup şefi | principal*
Mehmet Ali Baydar
Aleksy Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid *grup şefi | principal*
Çetin Özen*
Efe Sağıroğulları
Batu Özcan
Ege Başabak

Arp | Harp

Engin Kansu*

Piyano | Piano

Kenan Tatlıcı*

Çelesta | Celesta

Hamide Rzyeva*

Gelecek Program

Next Program

9 Aralık December 2023
Cumartesi Saturday, 20.00
Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Barok Müzik Baroque Music

Tolga Atalay Ün şef conductor

Saygun Filarmoni Korosu Saygun Philharmonic Choir

Çiğdem Aytepe koro şefi choirmaster

G. F. Handel	Sarabande
J. S. Bach	Orkestral Süit, No.3, Re Majör
M. A. Charpentier	Marche de Triomphe
A. Vivaldi	Gloria, Re Majör, RV 589

28 Aralık December 2023
Perşembe Thursday, 10.00
Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Yeni Yıl Konserleri Genel Prova General Rehearsal of New Year's Concerts

Vinzenz Praxmare şef conductor

Graciela Morales, soprano

J. Strauss | F. Lehar | A. Dvořák | C. Gounod | J. Hellmesberger | L. Arditi |
F. von Suppe

3 Şubat February 2024
Cumartesi Saturday, 20.00
Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Spanish Rhythms

Romain Dumas şef conductor

Kai Strobel, perküsyon percussion

F. Cruixent	Focs d'artifici
A.Dvořák	Senfoni No.8, Op.88

www.bso.bilkent.edu.tr
bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.

bilet.bilkent.edu.tr

Gişe-Ticket Office: **(312) 290 1775**

/BilkentSymphonyOrchestra

/bilkentsymphony

/bilkentsymphony

/BilkentSymphonyOrchestra

Bilkent Symphony Orchestra